

Lär mig den underbara läxan att jag ibland faktiskt har fel

Herre, Du vet bättre än jag, att jag blir äldre för var dag och en dag kanske kommer att bli mycket gammal. Bota mig från den ödesdigra vanan att tro att jag alltid måste yttra mig om allting.

Befria mig från föreställningen, att jag alltid måste hjälpa till att lösa de andras problem.

Hjälp mig att ta hänsyn till alla omständigheter utan att vara lynnig, att vara hjälpsam utan att mästra. Med min enorma mängd visdom verkar det synd att inte använda den - men Du vet, Herre, att jag behöver några vänner kvar.

Avhåll mig från att underhålla andra med en ändlös rad detaljer -ge mig vingar, så att jag kommer fram till - poängen.

Försegla mina läppar, när det gäller mina egna krämpor. De tilltar och det blir allt ljuvligare att älta dem om och om igen.

Jag törs inte be om nåden att njuta av andras historier, men hjälp mig åtminstone att utärda dem med tålamod.

Jag vågar inte be om bättre minne men en växande ödmjukhet och mindre tvärsäkerhet, när det kolliderar med vad andra minns.

Lär mig den underbara läxan att jag ibland faktiskt tar fel.

Låt mig vara förnuftig och mild. Jag vill inte bli ett helgon - en del av dem är så svåra att leva med - men en sur gammal människa utgör kronan av djävulens arbete.

Ge mig gåvan att upptäcka goda ting på oväntade platser och talanger hos obegåvade människor. Och ge mig nåden att få säga det till dem.

Västindisk morgonbön